

[Lone Dybkjær]

modbydeligt, ja direkte en forbrydelse mod en række mennesker, og derfor ønsker vi overhovedet ikke at have noget som helst med det officielle Sydafrika at gøre.

Normalt ville man prøve på at finde nogle løsninger mere eller mindre i mindelighed på et sådant spørgsmål. Vi ved jo, at mennesker er forskellige. Vi ved, at der er nogle, der faktisk mener, at spørgsmål om udenrigspolitik bør overlades til Folketinget og regeringen, mens andre engagerer sig mere konkret i nogle enkelt-sager, og for dem vil det naturligvis være utrolig meget vanskeligere at acceptere at skulle ud at arbejde på det sydafrikanske konsulat, hvis de f.eks. er engagerede i Sydafrikasagen.

Det har altså ikke været muligt at finde nogen løsninger her, selv om vi ved, at det faktisk havde været muligt at finde dem, sådan at denne sag slet ikke var dukket op. Derfor mener jeg på linje med, hvad også den socialdemokratiske ordfører sagde, at det må falde ind under de almindelige regler, vi har. Vi må så undersøge, om spørgsmålet om liv, ære og velfærd, som der står i reglerne for behandling af faglig strid, på en eller anden facon kan komme ind i denne sammenhæng. Sydafrika indtager jo unægtelig en særstatus i FN, og det kan måske derfor være muligt i denne situation at finde en eller anden form for afgrænsning. Vi mener bestemt ikke, at den er fundet her i forslaget, men vi mener, at vi godt kan diskutere, om det inden for de regler, vi allerede har, vil være muligt at finde noget, der kan bruges i forbindelse med spørgsmålet om Sydafrika.

I Det Radikale Venstre opfatter vi opgaven som temmelig vanskelig, fordi vi synes, det er meget svært at trække en grænse mellem spørgsmålet om Sydafrika – til trods for at det har særstatus i FN – og så de andre ting, der foregår i denne verden. For tiden er vi f.eks. en del personer, der ikke udtrykker den største sympati for nogle af de overgreb, der foregår fra Israels side, ligesom nogle af os heller ikke har været tilhængere af, at USA gik ind i Nicaragua, eller at Sovjet gik ind i Afghanistan. Derfor kan vi, hvis vi bevæger os ind i det her, komme ganske vidt omkring.

Vi vil imidlertid gerne prøve at se, om det overhovedet vil være muligt inden for de eksisterende regler at finde ud af, om der kan gøres noget i forbindelse med Sydafrika. Vi har ikke selv kunnet se nogen løsning endnu, men vi vil diskutere det under udvalgsarbejdet.

Bollmann (CD):

Dette forslag fra SF vil betyde, at lønmodtagere med politisk motivering kan nægte at tage et bestemt arbejde. Jeg synes, det rejser nogle meget interessante konsekvenser for fremtiden. Ministeren har jo nævnt et eksempel; jeg tror, man kunne finde mange flere.

Men jeg skal på CD's vegne sige, at vi er enige i, at vi ikke gennem det arbejdsretlige system skal føre udenrigspolitik her i landet, så alene af den grund bør forslaget afvises.

Jeg går også ud fra, at der med de internationale aftaler, vi har om ambassade- og konsulat-tjenester, formentlig ville være tale om et brud, og det ville i hvert fald stille os i et meget mærkeligt lys, hvis vi vedtog dette forslag.

Jeg blev egentlig meget glad for den første halvdel af fru Lone Dybkjærs bemærkninger, for det er bl.a. det, der er sagen; det synes jeg hun ramte meget godt. Men jeg er ikke enig i den sidste halvdel af hendes indlæg.

Vi kan ikke støtte dette forslag.

Annette Just (FP):

Jeg har siddet og læst dette forslag og er egentlig kommet til en lidt anden konklusion, end jeg kan høre nogle af de andre ærede talere er kommet til. Så vidt jeg kan se, står der intet om noget generalkonsulat i Hellerup i selve beslutningsforslaget; det står i bemærkningerne som et eksempel. Men der står: »... arbejde, der har forbindelse med Sydafrika«, og når vi tager arbejde, der kan have en forbindelse med Sydafrika, kunne man jo godt forestille sig, at der var nogen, der begyndte at sætte lighedstegn og sige: Nåh ja, dette firma, som jeg skal ud at arbejde for, har måske et eller andet datterselskab, som har en eller anden forbindelse til Sydafrika. Det behøver ikke alt sammen at være olie, det kunne også tænkes at være andre former for firmaer, og så er vi røget ud i præcis det samme problem. Så er det os her i Folketinget, der indfører apartheid. Det regner jeg ikke med var meningen.

Til gengæld kan jeg helt give arbejdsministeren ret i, at om ikke andet så er dette i hvert fald et politisk spørgsmål og aldeles ikke, som det så nydeligt og pænt bliver fremført, blot et spørgsmål om at redde enkelte, der har samvittighedsproblemer.

Jeg synes, det er vigtigt, at danskere også viser det gode eksempel, at vi ikke har apartheid i